

MEERJARENPROGRAMMA EVF 2008-2013 - BELGIUM

LIDSTAAT: BELGIE

FONDS: Europees Vluchtelingenfonds

VERANTWOORDELIJKE OVERHEID: Directie netwerkbeheer en –controle van het Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil)

PERIODE: 2008 - 2013

Inleiding

Als voorbereiding van dit programma ontvingen de leden van het Selectiecomité, de projectpromotoren van het EVF 2005-2007 en de directeurs van de centra en de regionale coördinatoren van Fedasil een vragenlijst. Het inhoudelijke aspect van een eerste draft is het resultaat van de drieëntwintig antwoorden die we ontvingen en van diverse interne vergaderingen bij Fedasil (Studiedienst, ...).

Daarna werd deze draft van de programmering voorgesteld aan de leden van het selectiecomité, de auditinstantie, de certificerende overheid en de verschillende partners (Rode Kruis, ...) om definitief te worden afgewerkt en ter goedkeuring aan de Minister van Maatschappelijke Integratie te worden voorgelegd.

1. SITUATIE IN DE LIDSTAAT

Voorwoord: in dit programma betekent de term “vluchtelingen” alle begunstigden van een internationale bescherming in de zin van de wet van 15 september 2006 en van de Beslissing 573/2007/CE.

1.1. De nationale situatie en zijn migratiestroom

A. Huidige situatie

A.1. De opvangvoorziening

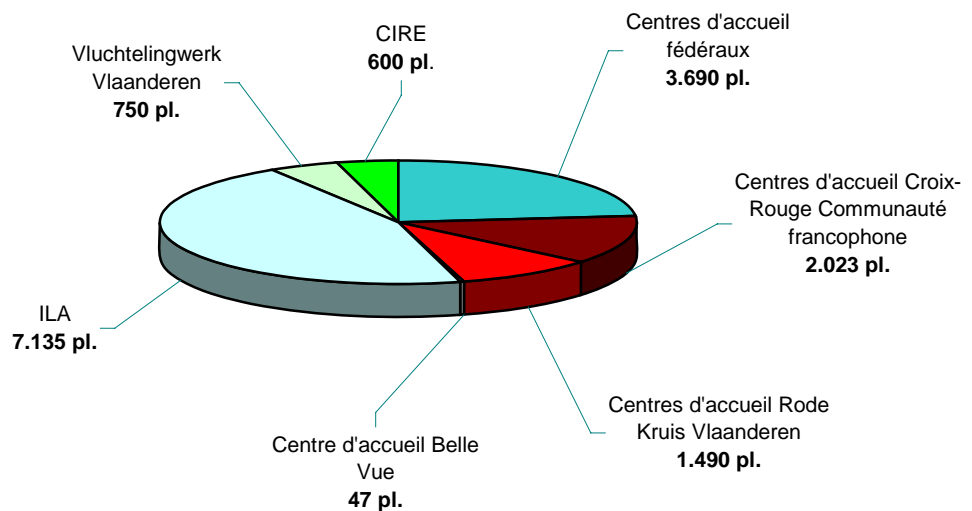
België onderzoekt elke asielaanvraag individueel en verzekert de opvang van de asielzoekers tijdens deze procedure. Na een controle door de Dienst Vreemdelingenzaken (“DVZ”) die is beperkt tot de toepasbaarheid van de Dublinverordening, is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (“CGVS”) de onafhankelijke bevoegde instantie die het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming toekent of weigert. Het CGVS onderzoekt alle asielaanvragen eerst in het kader van het Verdrag van Genève en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming.

Sinds 1 juni 2007 wordt de opvang uitsluitend onder de vorm van materiële hulp verstrekt, zoals gedefinieerd door de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De minister van Maatschappelijke Integratie is bevoegd voor het opvangbeleid. Hij oefent het toezicht uit op het Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers, dat de

verschillende opvangstructuren (collectieve opvangstructuren en particuliere woningen), of ongeveer 16.000 opvangstructuren coördineert en subsidieert. Dit opvangnetwerk bestaat uit de federale opvangcentra, uit de centra van het Rode Kruis Franstalige gemeenschap, uit de centra van het Rode Kruis Vlaanderen, uit het centrum Belle Vue in Erezée (Socialistisch ziekenfonds), uit de Lokale opvanginitiatieven van de OCMW's (LOI) en uit de opvangstructuren van Vluchtelingwerk Vlaanderen en van Ciré.

Het opvangnetwerk heeft een capaciteit van 15.735 plaatsen. Deze capaciteit is in amper vijf jaar tijd sterk gestegen van 2.842 plaatsen in 1999 tot meer dan 15.000 plaatsen in 2004. De capaciteit van het netwerk omvat ook 559 specifieke plaatsen voor de opvang van niet-begeleide minderjarigen. En dan is er nog de capaciteit van het federale transitcentrum van Sint-Pieters-Woluwe (100 plaatsen).

Aandeel per opvangaanbieder in totale opvangcapaciteit (22/11/2007)

De Directie Netwerkbeheer en –controle, onder leiding van de minister van Maatschappelijke Integratie, is verantwoordelijk voor de voorbereiding van de meerjarenprogramma's van het EVF (Europees Vluchtelingenfonds), voor de organisatie van de selectie van de projecten die door de Europese Unie worden gefinancierd en voor hun uitvoering en kwalitatieve en financiële opvolging.

A.2. De evolutie van het aantal asielzoekers en erkenningen

Na een sterke toename is het aantal asielaanvragen sterk gedaald sinds het jaar 2000, periode waarin er 42.691 aanvragen waren. In 2004 waren er nog maar 18.116 asielaanvragen, of een totaal van 13.930 ingediende dossiers. Dit aantal is stabiel gebleven voor het jaar 2005 vermits de diensten 18.045 nieuwe asielaanvragen registreerden. In 2006 zakte het aantal aanvragen daarentegen duidelijk terug vermits 12.322, of 9841 dossiers werden ingediend en meer dan 11.115 asielaanvragen voor het jaar 2007, of een daling met 4,1% in vergelijking met 2006.

Ook het aantal erkenningen van het vluchtelingenstatuut evolueerde van de jaren 2004 tot 2006, van 2.352 voor het jaar 2004 tot 3.701 voor het jaar 2005 en 2.231 voor 2006. De belangrijkste landen van herkomst van de personen die in 2006 en 2007 een asielaanvraag hebben ingediend, zijn Rusland, Servië, Irak en Congo (DRC). Er zijn in het totaal een honderdtal verschillende nationaliteiten.

De personen die als vluchteling worden erkend, verlaten het opvangnetwerk onmiddellijk. De personen in het netwerk bevinden zich in uiteenlopende administratieve situaties: van de hoofdcategorieën zit 77% in de asielprocedure, in een procedure bij de instanties (40%) of heeft beroep aangetekend bij de Raad van State (37%) en is 8% geen asielzoeker. Sinds 26 juni 2004 vangen de structuren immers ook minderjarigen op van wie de ouders illegaal op het grondgebied verblijven.

Het netwerk telt hoofdzakelijk gezinnen (66% van de opgevangen personen). Gevolgd door alleenstaande mannen (25%) en alleenstaande vrouwen (7%). Een derde van de opgevangen personen is minderjarig, de meeste van hen zijn naar België gekomen met hun familie. De 432 niet-begeleide minderjarigen (de “NBBM”) die in 2007 werden opgevangen, genieten een aangepaste begeleiding in specifieke opvangstructuren.

	<i>Aantal dossiers</i>	<i>Equivalent aantal personen</i>
2004	13.930	18.116
2005	14.168	18.045
2006	9.841	12.322

A.3. De concrete situatie van het netwerk in functie van deze evolutie

Ondanks de dalende trend van de asielaanvragen blijven de 15.735 plaatsen van het opvangnetwerk bezet. Het bezettingspercentage van het netwerk stijgt en gaat van 81% eind 2006 tot 89% eind 2007. Er zijn meerdere redenen voor deze hoge bezetting van het opvangnetwerk.

Het aantal nieuwe asielzoekers is slechts een van de parameters die de bezetting van de opvangstructuren en dus de te plannen opvangcapaciteit bepaalt. Een andere doorslaggevende parameter is het aantal asielzoekers dat het netwerk verlaat, een parameter die sterk afhangt van de behandelingstermijnen van de dossiers van de personen die in de opvangstructuren worden opgevangen. Ondanks de daling van de asielaanvragen en de recente hervorming van de asielprocedure die deze behandeling moest versnellen, daalde het aantal bewoners in het opvangnetwerk nog niet. We stellen in het begin van het jaar 2008 zelfs vast dat de bezettingsgraad al enkele maanden aan het stijgen is en vandaag gemiddeld 91 % bedraagt, of 95% voor de collectieve opvangstructuren en 84% voor de individuele opvangstructuren.

De achterstand van de Raad van State, de beroepsinstantie voor de asielprocedure tot 1 december 2006 - datum van inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen -, wet die ook de Raad van State hervormt via de creatie van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd half 2007 op 12.000 dossiers geschat. Ook vandaag verhindert deze achterstand dat er plaats vrijkomt in de opvangstructuren.

B. Van EVF I en II tot EVF III

De eerste jaren van de tenuitvoerlegging van het EVF waren rijk aan lessen die in sommige gevallen tot corrigerende acties hebben geleid en soms overeenstemden met feitelijke toestanden die onontkoombaar zijn voor de EVF III. Zoals:

B.1. Doelgroepen

Omdat heel veel initiatieven voor opvang en integratie op behoeften steunen en niet op de categorieën van vreemdelingen die ze beogen, was het vaak moeilijk, lees soms onmogelijk om de subsidiabele groepen asielzoekers en vluchtelingen op het terrein te herkennen, zowel voor de programma's als voor de projecten.

B.1.1. Op het niveau van de programma's

Het integratiebeleid maakt in België immers geen onderscheid tussen de erkende vluchtelingen en de andere categorieën van vreemdelingen die duurzaam op het grondgebied gevestigd zijn. Er bestaan quasi geen beleidslijnen of instrumenten die specifiek voor hen bestemd zijn.

De maatregelen ten gunste van de erkende vluchtelingen zijn de facto opgenomen in het integratiebeleid dat de bevoegde diensten voeren in het kader van hun integratiebevoegdheden van de vreemde populatie.

Omdat de omvang van de groep erkende vluchtelingen erg beperkt is in vergelijking met de totale vreemde populatie, richten slechts weinig organisaties zich specifiek en exclusief tot deze doelgroep.

Het EVF-programma III richt het leeuwendeel van zijn beschikbare middelen op de doelgroep van de asielzoekers, of structureert zijn prioriteiten op zijn minst rond deze populatie. Hoewel een groot aantal acties eigenlijk ook specifieke behoeften van beide doelgroepen dekken.

B.1.1.2. Op het niveau van de projecten

De ondersteunde projecten bieden hun diensten vaak zonder onderscheid aan aan erkende vluchtelingen, asielzoekers van wie de procedure nog loopt of die uitgeprocedeerd zijn, of nog aan illegalen, aan personen die al dan niet specifieke beschermingen genieten (minderjarigen).

Op het terrein hebben projectpromotoren inzake bijvoorbeeld rechtsbijstand, geestelijke gezondheid of nog het sociale vertaalbureau geen enkele reden om een onderscheid te maken tussen de begunstigden.

Bij het ontwerpen van de EVF-projecten moeten de promotoren het deel van de activiteiten voor doelgroepen van het EVF en hun specifieke financiering dus duidelijk onderscheiden.

Voor de tenuitvoerlegging worden de eisen inzake registratie met het oog op het onderscheid van de doelgroepen die al dan niet in aanmerking komen, vrij delicaat.

Deze dagelijkse realiteit bemoeilijkt zowel de opvolging van de begunstigden en van de verantwoordelijke dienst, als de controle door de auditinstantie.

B.2. Onderscheid tussen de maatregelen in het kader van de opvang of de integratie

Dit betekent logischerwijze dat er afstand wordt gedaan van een vaste verdeelsleutel tussen de opvangmaatregelen (van de asielzoekers) enerzijds en de integratiemaatregelen (van de vluchtelingen) anderzijds. Een “kunstmatige” verdeling zou tot een versplintering van de prioriteiten leiden vermits deze door de meeste projecten worden gedekt.

Deze evolutie ging al van start onder het eerste Fonds voor de vluchtelingen. Tot in 2003 werden de middelen toegekend op basis van een verdeelsleutel tussen de drie maatregelen “opvang, integratie en vrijwillige terugkeer”. In 2004 werden doelstellingen geformuleerd wat betreft het inhoudelijke aspect, waaraan middelen werden toegewezen in functie van de kwaliteit van de voorgestelde projecten.

Het overleg in januari 2005, waarop terreinwerkers bepaalde prioriteiten hebben gedefinieerd, gaf aanleiding tot een werkmethode die de behoeften betreffende het inhoudelijke aspect van de projecten moest bepalen.

Voor EVF II werden de projectoproepen dus gedaan op basis van deze typologie die uitging van de reële behoeften en niet van een kunstmatige verdeling in functie van het uiteenlopende publiek.

De ervaring heeft aangetoond dat deze aanpak veel beter inspeelde op de realiteit van het terrein. Deze programmering maakt dus geen onderscheid tussen de acties inzake opvang en deze inzake integratie.

B.3. Vooraf: de selectieprocedure

De projectpromotoren die in het kader van de programmering werden geraadpleegd, betreurden dat ze onvoldoende informatie kregen over de selectieprocedure en de keuzes van het Selectiecomité.

De leden van dit comité moeten, los van de intrinsieke kwaliteit van de projecten, rekening houden met algemene beleidscriteria die niet steeds gemakkelijk worden aanvaard door de promotoren. En wanneer er teveel projecten zijn, moet er ook een evenwicht gevonden worden de verschillende behoeften.

Er zal echter bijzondere aandacht aan dit punt worden besteed:

- de projectoproep zal een uiterst nauwkeurig overzicht geven van de behoeften die moeten worden voldaan;
- een gedetailleerde beslissingsstructuur zal de beoordelingscriteria objectiveren die aan het comité worden voorgesteld; wanneer deze structuur de basis van de negatieve beslissing van het comité vormt, wordt zij in bijlage aan de negatieve beslissing toegevoegd;

- wanneer andere meer algemene of vergelijkende elementen aan de basis liggen van de negatieve beslissing van het comité en er geen motivering eigen aan het project is, worden aanwijzingen gegeven over de onderliggende redenen (zoals totaal van de gevraagde budgetten in vergelijking met het beschikbare budget, regel van een minimaal evenwicht tussen de gewesten, ...).

De Inspectie van Financiën zal vanaf heden trouwens een advies ex ante over de gekozen projecten geven. Op deze manier krijgt de relevantie van de budgettaire aspecten een bijkomende objectivering (en bovendien zouden er op deze manier minder problemen moeten zijn bij de finale audit).

B.4. Daarna: kapitalisatie en netwerken

De raadpleging heeft ook aangetoond dat de positieve resultaten van de projecten EVF onvoldoende werden gevaloriseerd, zowel voor het dienstenaanbod dat eruit voortvloeit, als voor de kapitalisatie van de resultaten (methodologie, brochures en andere instrumenten, kennis van zaken of levenskunst, goede praktijken).

In dit opzicht hebben de projectpromotoren ook aangegeven hoe belangrijk de oprichting en het voortbestaan van netwerken was voor de uitwisseling van informatie en kennis of gewoon om een nauwkeurig beeld te hebben van het bestaande dienstenaanbod. Deze projecten zijn soms ondankbaar omdat alles steeds moet worden overgedaan, maar dat is nog geen reden om ze te verwaarlozen.

1.2. De maatregelen die de lidstaat tot op heden heeft genomen

A. De recente legislatieve hervormingen

Het is belangrijk te benadrukken dat lager beschreven legislatieve hervormingen werden doorgevoerd in de context van de integratie van de collectieve verworvenheden en meer bepaald:

- richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 van de Raad "betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus" (richtlijn asielprocedure);
- richtlijn 2003/9/EG van 27 januari 2003 van de Raad "tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten" (richtlijn opvangvoorwaarden).

De steun voor de maximale implementatie van deze legislatieve hervormingen vormt uiteraard dus de ruggengraat van prioriteit 1 van de strategische oriëntaties.

A.1. De wetten van 15 september 2006

Deze wetten wilden in de eerste plaats de behandeling van de asielaanvragen versnellen en de aanvragers tegelijk een billijk onderzoek van hun aanvraag verzekeren.

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in werking getreden op 10 oktober, heeft meer bepaald de subsidiaire bescherming ingevoerd.

De wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, grotendeels in werking getreden op 1 december, heeft de erkenningsprocedure van het vluchtelingenstatuut (en in bijkomende orde, deze van de subsidiaire bescherming) aanzienlijk veranderd.

De belangrijkste kenmerken van deze hervorming zijn:

- afschaffing van de ontvankelijkheidsfase die de Dienst Vreemdelingenzaken vroeger verzorgde; de Dienst Vreemdelingenzaken is enkel belast met de registratie van de aanvraag en het onderzoek naar de eventuele toepassing van de Dublinverordening; de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bestudeert de aanvraag onmiddellijk ten gronde;
- het beroep met volle rechtsmacht tegen de beslissing van het CGVS wordt ingevoerd, bij een gespecialiseerde en exclusieve rechter, de pas opgerichte Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
- de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is heel kort (14 dagen) en de procedure is schriftelijk, in asielprocedures schorst dit beroep daarentegen een bevel om het grondgebied te verlaten op;
- bij negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijft een beroep bij de Raad van State gehandhaafd, die evenwel onderworpen wordt aan de filter van een voorafgaande ontvankelijkheidsprocedure;
- de subsidiaire bescherming wordt toegekend, samen met een verblijfsvergunning voor vijf jaar bij reëel risico op:
  - doodstraf of executie,
  - foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen,
  - ernstige bedreigingen voor het leven of de persoon van een burger omwille van blind geweld in het kader van een intern of internationaal conflict;
  - er zijn specifieke bepalingen voor de asielzoekers uit andere landen dan deze van de Europese Unie.

A.2. De wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen

Deze wet zet de Europese richtlijn van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten om in het Belgische recht. De belangrijkste kenmerken zijn:

- het principe van de materiële hulp die aan de asielzoeker en zijn familie wordt toegekend, is van kracht gedurende de hele asielprocedure (vroeger enkel tijdens het ontvankelijkheidsonderzoek, fase die verdwenen is); het recht op materiële hulp kan worden verlengd in de gevallen vermeld in artikel 7 van de wet (meer bepaald in afwachting van zijn vrijwillige terugkeer);
- de opvangstructuur moet zoveel mogelijk zijn aangepast aan de specifieke behoeften van de asielzoeker, in het bijzonder voor personen die tot een kwetsbare groep behoren; binnen de dertig dagen die volgen op zijn inschrijving en tijdens de duur van zijn verblijf wordt de persoonlijke situatie van de begunstigde van de

opvang onderzocht om uit te maken of de opvang aangepast is aan zijn specifieke noden;

- na vier maanden kan de asielzoeker vragen om een collectieve opvangstructuur te verlaten en een individuele opvangstructuur toegewezen te krijgen, binnen de grenzen van de beschikbare plaatsen;
- de asielzoeker heeft bij zijn inschrijving recht op gepaste informatie over zijn rechten en plichten en over de structuren die hem kunnen helpen; hij heeft recht op toegang tot sociale tolk- en vertaaldiensten in het kader van de uitoefening van zijn rechten;
- de asielzoeker heeft recht op medische, psychologische, maatschappelijke begeleiding en juridische hulp, die door de wet worden gedefinieerd; verder heeft hij recht op een dagvergoeding en op opleidingen;
- er zijn gespecialiseerde diensten voorzien voor kwetsbare personen;
- de minderjarigen moeten een aangepaste omkadering krijgen en de niet-begeleide minderjarigen verblijven in een observatie- en oriëntatiecentrum;
- de wet definieert de ordemaatregelen en sancties die kunnen worden genomen, alsook de mogelijkheden om klacht en beroep in te stellen en hun behandeling;
- de personeelsleden van de opvangstructuren zijn onderworpen aan een deontologische code en een geheimhoudingsplicht; ze hebben recht op doorlopende opleidingscycli;
- de wet bevestigt de institutionele voorziening die in 2001 werd opgericht, het Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers, aangeduid als de verantwoordelijke instantie voor het Europees Vluchtelingenfonds.

A.3. Afstemming van de wetten van 15 september 2006 en van 12 januari 2007

De wetten van 15 september 2006 en van 12 januari 2007 voeren samen belangrijke structurele wijzigingen in voor de sector van de opvang van de asielzoekers.

Tijdens de procedure wordt de materiële hulp in twee fasen toegekend: in een collectieve opvangstructuur tijdens de eerste vier maanden en vervolgens in een individuele opvangstructuur die wordt beheerd door een OCMW of een andere partner van de opvang. Het doel is te vermijden dat de asielzoekers, vooral gezinnen met kinderen, te lang in een opvangcentrum verblijven. De inkrimping van de verblijfsduur in de centra moet het respect van het privé-leven en de menselijke waardigheid verzekeren.

Dit nieuwe opvangmodel in twee fasen kan echter tot moeilijkheden leiden:

- o Nu het spreidingsplan¹ werd afgeschaft, zijn de OCMW's van de gemeenten niet meer gebonden aan een quota op te vangen personen. Bij erkenning van het vluchtelingenstatuut of van de subsidiaire bescherming moeten de personen

---

¹ Tijdens de ontvankelijkheidsperiode van de vroegere procedure kregen de asielzoekers financiële bijstand van een OCMW dat hen werd toegewezen aan de hand van een spreidingsplan.

alleen op zoek gaan naar een woning, zonder hulp van een OCMW. De centra stellen vandaag reeds vast dat het soms enkele maanden duurt voor de erkende vluchtelingen zelf een woning hebben gevonden.

- Terwijl de personen voordien soms enkele jaren in de collectieve opvangstructuren verbleven voor ze naar individuele structuren gingen, hebben de asielzoekers nu 4 maanden na de indiending van hun aanvraag recht op individuele opvang, zodat ze vrij snel over het grondgebied verspreid zijn en hun toegang tot de voor hen bestemde diensten wordt beperkt. Ook de toegang tot brugklassen zou problematisch geworden zijn vermits de kinderen slechts 4 maanden in hun eerste opvangstructuur verblijven.

Om de goede werking van de centra te verzekeren, heeft de opvangwet van 12 januari 2007 ordemaatregelen ingevoerd. Er wordt een klachtenprocedure georganiseerd, net als een waaier sancties, een interne beroepsmogelijkheid alsook een beroep bij de Arbeidsrechtbank. Deze nieuwe beroepsmogelijkheden moeten binnen beperkte termijnen worden gebruikt. Het is daarom belangrijk om de maatschappelijk werkers en advocaten die gespecialiseerd zijn in juridische bijstand zo goed mogelijk in te lichten.

De wet verduidelijkt ook de verschillende begeleidingen waarop de begunstigen van de opvang recht hebben: medische, psychologische, maatschappelijke begeleiding en juridische bijstand. De wet voert een grote vernieuwing in dit domein in: ten laatste 30 dagen na de aankomst van de persoon in het centrum moeten de individuele behoeften van de begunstigde van de opvang worden geëvalueerd. Deze nieuwe praktijk moet de begunstigde een opvang bieden die het best op zijn behoeften inspeelt. Deze begeleiding vormt de grote uitdaging voor de komende jaren.

De hervorming van de asielprocedure vergt ook enkele aanpassingen van de professionals uit de sector. In vergelijking met de vroegere situatie werden de termijnen om beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RVV") ingekort. Deze beroepsprocedure is niet langer mondeling, maar schriftelijk en vereist de bijstand van een plichtbewuste advocaat die een volledig en nauwkeurig dossier neerlegt. Deze moet bovendien snel over vertaal- en tolkdiensten² kunnen beschikken.

Uit de huidige praktijk blijkt dat de naleving van de procedure kan worden verbeterd, meer bepaald door een betere informatie van de gemeenten, eerstelijnsdiensten voor de afgifte van documenten aan de asielzoekers en de vluchtelingen. Een kennis die ook bij de advocaten kan worden verbeterd.

B. Evolutiemogelijkheden van het Belgisch beleid inzake opvang en integratie

Deze programmering 2008-2013 werd ontworpen op basis van de prioriteiten die in februari 2008 door de fungerende minister van Maatschappelijke Integratie worden vastgelegd en die worden bekrachtigd door de minister die zijn portefeuille eind maart heeft overgenomen:

---

² Er is een forfait van 3 uur voorzien, maar de termijnen zijn te lang en 3 uur volstaan niet altijd.

1. Stopzetting van de hulp aan en de opvang van illegalen

- Een overgang naar een inburgeringstraject verzekeren voor de asielzoekers die als vluchteling zijn erkend, in het bijzonder wat betreft de uitwerking van opleidingsplannen die elke asielzoeker een vaardighedenbalans en een opleiding moeten bieden.
- Een "terugkeertraject" voor de uitgeprocedeerde asielzoekers uitwerken met op zijn minst een maatschappelijke balans en een relevant voorstel voor vrijwillige terugkeer.
- De maatschappelijke begeleiding van gezinnen van illegale minderjarigen die door Fedasil en de partners worden opgevangen, verbeteren en organiseren door mogelijke stabiliteit voor deze personen te verzekeren via integratie of terugkeer. Eventueel: aanpassing van de huidige voorziening.

2. Opvangwet en kwaliteit

- Invoering van instrumenten die de wet toepassen, eventuele correcties en evaluatie in het parlement
- Tewerkstelling en vrijwilligerswerk van de asielzoekers
- Breder toegang tot informatie en juridische hulp
- Uitwerking van projecten voor personen met pathologische stoornissen of een zware pathologie
- Ten laatste tegen 2009: voorstel voor geloofwaardige en kwalitatieve opleidingen voor alle asielzoekers die in het opvangnetwerk zitten
- Beleid voor het "kwetsbare publiek" en in het bijzonder de niet-begeleide minderjarigen.

Het meerjarenprogramma voor opvang van Fedasil dat begin 2008 aan de minister werd voorgesteld, vormt eveneens een belangrijke houvast om de best mogelijke complementariteit te verzekeren tussen de acties van Fedasil en deze die het Fonds subsidieert.

C. Het meerjarenprogramma voor opvang van Fedasil

Volgens artikel 11 van het koninklijk besluit van 16 november 2006 betreffende de aanduiding en de uitoefening van de management- en staffuncties in sommige instellingen van openbaar nut, moeten de houders van deze functies binnen een termijn van zes maanden na de aanstelling een ontwerp van managementplan en operationeel plan opstellen.

Dit plan vermeldt de doelstellingen, fundamentele projecten en belangrijke activiteiten van elk van de entiteiten van het Agentschap voor de zes komende jaren. Dit plan moet de volgende visie van het Agentschap helpen realiseren:

"Fedasil heeft de ambitie om de referentie inzake opvang in België te worden en om zich te profileren als een model op Europees niveau. Het agentschap wordt zo de bevoorrechte gesprekspartner voor zijn partners en voor de andere professionals uit

de sector inzake de voorbereiding van het beleid inzake opvang en vrijwillige terugkeer.³”

Dit zijn de strategische doelstellingen:

- organiseren van het opvangnetwerk om aanbod en aanvraag op elkaar af te stemmen, zowel kwalitatief als kwantitatief,
- een opvang bieden die elke begunstigde een menswaardig leven verzekert tijdens zijn verblijf in de opvangstructuren en hem de middelen aanreikt om zijn toekomst in België of in het buitenland uit te bouwen,
- uitbreiden van het netwerk van de opvangstructuren zodat het soepel kan inspelen op de behoeften van de begunstigten met een bijzondere aandacht voor kwetsbare personen zoals de minderjarigen,
- op internationaal vlak en meer bepaald op Europees vlak een gesprekspartner inzake opvang en de vrijwillige terugkeer zijn,
- vergroten van het maatschappelijk draagvlak voor de begunstigten van de opvang en de structuren waar ze verblijven.

De uitwerking van deze strategische doelstellingen en projecten leidde tot zes strategische programma's, waaronder:

- de tenuitvoerlegging van de nieuwe opvangwet om het volle respect van zijn bepalingen te verzekeren,
- de bevestiging van de rol van regisseur van het Agentschap tegenover de partners van de opvang (verbetering van het beheer van de opvangcapaciteit, overleg- en delegatiemechanismen bij de partners, plan voor de begeleiding van de NBBM of van de kwetsbare groepen, tenuitvoerlegging van kwaliteitsnormen voor de opvang),
- een antwoord geven op de nieuwe uitdagingen van het Agentschap (specialisatie of specifieke expertise van elk federaal centrum, vrijwillige terugkeer, hervestigingprogramma's (resettlement), multidisciplinaire onderzoeken in het opvangnetwerk over de voorwaarden en modaliteiten van de opvang van de illegale minderjarigen, begeleid door hun familie).

---

³ 1.2.2. Visie, uittreksel uit het Managementplan van Fedasil dat op 30 november 2007 aan de minister van Maatschappelijke Integratie werd overhandigd.

1.3. Totaal aantal toegekende middelen

België kan slechts indicatieve gegevens meedelen. In de eerste plaats omdat de middelen verdeeld zijn onder de federale staat, de Gewesten en de Gemeenschappen in een complexe institutionele setting en de gemeenten daarnaast ook nog over middelen beschikken.

Maar ook en vooral omdat de budgetten bijna nooit worden geregistreerd in termen van het hier beoogde doelpubliek (vb. wat betreft onderwijs, gezondheid, enz.). Zelfs het budget van Fedasil, het Agentschap voor de opvang van de asielzoekers, geeft geen precieze cijfers vermits het ook illegale gezinnen opvangt met een of meerdere kinderen die het niet ten laste kan nemen, alsook een ander publiek dan het doelpubliek van het EVF.

1.3.1. De opvang van de asielzoekers

Ter verduidelijking geven we de belangrijkste elementen van het budget van Fedasil 2006, dat een nogal nauwkeurige schatting toelaat van de kostprijs van de materiële hulp die de asielzoekers ontvangen in de centra (de federale en deze beheerd door de partner-ong's) en in de lokale opvanginitiatieven (LOI).

De bezettingsgraad van illegale gezinnen bedraagt ongeveer 8% en rekening houdend met de andere inwoners die niet onder de definitie asielzoeker vallen, moeten we 10% aftrekken om de middelen te bepalen die worden toegekend aan de asielzoekers in de strikte zin van het EVF.

Er moeten anderzijds echter middelen worden meegerekend die de andere instellingen aan de asielzoekers geven: het ministerie van Binnenlandse Zaken (Vreemdelingendienst met onder andere de gesloten centra, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen), de ministeries van Onderwijs, de ministeries van Maatschappelijke integratie, enz.

Deze middelen worden ofwel rechtstreeks gemobiliseerd door de betrokken diensten, ofwel door de verenigingswereld. De middelen die al deze instellingen gebruiken, worden bijna nooit specifiek toegekend voor de asielzoekers op zich. Ze kunnen dus onmogelijk worden geregistreerd.

In 2006 bedroeg het totale budget van Fedasil €239.931.972. We kunnen dus schatten dat de nationale middelen voor de materiële hulp aan asielzoekers tussen 215 en 220 miljoen euro schommelt.

Van het budget van Fedasil werd €159,6 miljoen gebruikt om de opvang in andere structuren te financieren (Rode Kruis en andere partners, openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn).

Het saldo, of €80.332 miljoen werd enerzijds uitgegeven aan de opvang die Fedasil heeft ingevoerd en anderzijds aan de regie van het volledige opvangnetwerk.

1.3.2. De integratie van de vluchtelingen

De middelen voor de integratie van migranten maken geen onderscheid tussen de categorieën vluchtelingen (zie punt 1.1.C1). Ze kunnen dus onmogelijk worden geregistreerd.

2. ANALYSE VAN DE EISEN IN DE LIDSTAAT

2.1. De eisen in de lidstaat in verhouding tot de basissituatie

Wat betreft de opvang zijn de behoeften van België een natuurlijk gevolg van de inwerkingtreding van de nieuwe wetten die werden gestemd in de context van de tenuitvoerlegging van hoger beschreven communautaire richtlijnen (procedure en opvang). In theorie vormen de ene (procedure) en de andere (opvang) wet een verregaande vooruitgang op het niveau van het asiel. In de praktijk verloopt alles niet van een leien dakje.

Inderdaad, de hervorming van de procedure heeft immers een beroep met volle rechtsmacht op het niveau van het Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevoerd, maar heeft het proces verder veel “technischer” gemaakt en aanzienlijk versneld. Het is belangrijk dat deze – op zich wenselijke en te realiseren – versnelling de andere vooruitgang die wordt ingevoerd, niet neutraliseert. Er ontstaat een duidelijke behoefte aan een goede kennis van de wet door alle betrokken spelers, zodat ze de asielzoeker een in dit opzicht gepaste begeleiding kunnen aanbieden.

Door het traject van de vluchteling te wijzigen en door hem welomschreven rechten en plichten te geven, verplicht de nieuwe opvangwet de opvangvoorziening om zich aan te passen. Dit veronderstelt een goede kennis van de wet en zijn uitvoeringsbesluiten door alle betrokken spelers, maar ook de invoering van nieuwe beheerinstrumenten van het netwerk en de invoering of versterking van de structurele antwoorden op bepaalde rechten.

Als echo op de Europese Richtlijn betreffende minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de Lidstaten, voorziet de wet van 12 januari 2007 een aangepaste opvang, wat zowel de evaluatie van de specifieke behoeften inhoudt als een bijzondere aandacht voor geestelijke gezondheidsaandoeningen en -problemen die verband houden met de uitwijking. Er zal bijzondere aandacht worden besteed aan de maatschappelijke en psychologische begeleiding.

Elke hervorming gaat gepaard met een inlooperperiode die eveneens moet worden omkaderd, zodat de structurele aanpassingen de tijd hebben om vorm te krijgen. Een van de delicate punten werd al duidelijk vermeld: de politieke wil om de zelfredzaamheid en de responsabilisering van de asielzoeker te versterken, gaat immers hand in hand met een verminderde bescherming van deze persoon, wat in momenten van kwetsbaarheid (zoals overgang) en voor populaties die op zich kwetsbaar zijn, tot problemen kan leiden.

De vluchtelingen komen automatisch in aanmerking voor de algemene Belgische integratievoorziening voor immigranten. De specifieke behoefte ontstaat vooral bij de overgang van het statuut van asielzoeker naar het vluchtelingenstatuut. Deze bepaalt immers de vervanging van een “omkaderde” materiële hulp door een financiële steun zonder specifieke begeleiding, met de bedoeling om zo snel mogelijk actief te zijn op de arbeidsmarkt.

In de context van de Europese impuls is een resettlementbeleid door België een mogelijk vooruitzicht. Het spreekt vanzelf dat de lancering tot veelzijdige behoeften

zal leiden, zowel aan ondersteuning in een onderzoekende fase, als aan aanmoediging van het integratiebeleid, als aan uitwisseling van goede praktijken.

2.2. De operationele doelstellingen van de lidstaat om aan deze eisen te voldoen

Wat betreft de hervormingen van de procedure, heeft de wet een evaluatie na een jaar tenuitvoerlegging voorzien om enerzijds eventuele aanpassingen te voorzien en anderzijds de operationele doelstellingen te bepalen die nodig zijn om hun werking te optimaliseren. Ook hier blijven informatie en opleidingen rond de nieuwe voorziening tijdens de eerste werkjaren een prioriteit.

Wat de hervormingen van de opvang betreft, is Fedasil per definitie de belangrijkste speler en dit in twee opzichten: enerzijds als directe beheerder van de dispatching en de centra, anderzijds als regisseur van het hele netwerk. De juridische dienst heeft al koninklijke besluiten en aangepaste beheerinstrumenten voorbereid voor de wet werd gestemd.

Door een gelukkig toeval van tijd viel de invoering van de wet en het nieuwe managementplan 2008-2013 van Fedasil samen. Het EVF-programma 2008-2013 zal dus complementair zijn en deze invoering ondersteunen.

Het is te vroeg om een strategie inzake resettlement uit te werken als antwoord op de behoeften. In het kader van het ARGO-project heeft Fedasil wel al meerdere identificatieopdrachten uitgevoerd en enkele vergaderingen bijgewoond om inspiratie te halen uit de experimenten die andere Europese landen al hebben gevoerd.

3. STRATEGIE OM DE DOELSTELLINGEN TE BEREIKEN

De algemene doelstellingen van het Belgische EVF-programma 2008-2013 zijn:

- België inschrijven in de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid die de Raad van Europa in Tampere van 15 en 16 oktober 1999 uittekende, zoals verduidelijkt door de ad hoc richtlijnen;
- de Belgische opvang- en integratievoorziening versterken;
- inspelen op de evolutie van de sector en mogelijke antwoorden op de specifieke behoeften van de doelgroep onderzoeken;

Het specifieke doel van het Belgische EVF-programma 2008-2013 is:

<p style="text-align: center;">De opvang van de asielzoekers en de integratie van de vluchtelingen optimaliseren door de legislatieve en reglementaire evoluties te kaderen en in de overgangsfasen van hun traject tussen te komen</p>
--

Dit specifieke doel wordt omgezet in prioriteiten, gedefinieerd in het document “Strategische oriëntatie”, genomen in toepassing van artikel 17 van de basisakte.

De nagestreefde doelen die samen deze 3 prioriteiten vormen, worden vervolgens omgezet in tussentijdse resultaten.

De prioriteiten die dan worden vastgelegd, worden geïllustreerd door de activiteiten die nodig zijn om een doorslaggevende impact op de nagestreefde tussentijdse resultaten te hebben. De opgesomde lijsten met mogelijke acties zijn niet uitputtend. Het gaat om een programma van zes jaar en er zijn een aantal onzekere factoren.

De voorgestelde presentatie heeft het voordeel dat er bij de uitvoering door België van zijn eigen plichten, een onderscheid kan worden gemaakt tussen het specifieke karakter van de interventie van het Europees Vluchtelingenfonds, in uitvoering van Beslissing 573/2007/EG, en de mobilisatie van de gewone nationale middelen (federale, regionale, collectieve). Het complementaire impulsaspect van het EVF komt er duidelijker in naar voor.

In de bijlage wordt een logisch kader voorgesteld met verifieerbare prestatie-indicatoren, bron van nazicht en hypothese voor elk niveau van het programma. De VPI's betreffende de activiteiten moeten worden beoordeeld aan de hand van de keuzen die in de verschillende jaarprogramma's worden gemaakt, vermits de vermelde activiteiten in dit stadium illustratief zijn: misschien worden ze niet allemaal in het jaarprogramma opgenomen en worden er andere activiteiten toegevoegd.

In strategische termen zal het programma van zes jaar worden opgesplitst en krijgen de projectpromotoren de mogelijkheid om projecten op drie jaar in te dienen om de impact te maximaliseren en in elk van de twee periodes van drie jaar wordt een ander aspect benadrukt:

- de eerste periode, 2008-2010, zal een vrij grote ruimte bieden aan projecten betreffende de kennis en de verspreiding van de wetten; hoewel er op dit vlak al heel veel werd gerealiseerd, moet er nog een ernstige inspanning op dit vlak worden gedaan.
- de tweede periode, 2011-2013, zal daarentegen meer aandacht hebben voor projecten die de toepassing van de nieuwe wetten versterken wat heel specifieke behoeften betreft (overgangperiodes voor de asielzoekers en vluchtelingen, psychologische begeleiding en kwetsbare populaties), waarbij informatie en verspreiding naar de achtergrond verdwijnen.

3.1. Prioriteit 1: de uitvoering van de voorziene principes en maatregelen voorzien in de verworvenheden op het vlak van asiel, alsook de principes en maatregelen rond de integratiedoelstellingen

3.1.1. Tussentijds resultaat 1: kennis en verwerving van de voorziening en de bepalingen van het nieuwe legislatieve en reglementaire kader door de betrokken werknemers uit de asiel- en integratiesector, zowel in termen van erkenning (tijdelijke bescherming, procedures, wetten van 15 september 2006) als van opvang (wet van 12 januari 2007 en uitvoeringsbesluiten), inclusief de interacties tussen deze twee normen.

Activiteiten:

- sensibiliseren, informeren, opleiden en helpdesks voorzien omtrent de hervorming van de asielprocedure en de subsidiaire bescherming, zowel

voor de rechtstreeks betrokken spelers (maatschappelijk werkers, juristen en advocaten), als voor alle andere onrechtstreeks betrokken maatschappelijk interveniënten (geestelijke gezondheidssector, onderwijssector, ...);

- sensibiliseren, informeren en opleiden omtrent de nieuwe wet over de opvangvoorwaarden van de asielzoekers (en uitvoeringsbesluiten) voor de maatschappelijk werkers, maar ook alle andere betrokken spelers (sectoren van onderwijs en volksgezondheid, maar ook gesprekspartners die bezig zijn met opleiding, tewerkstelling en vrijwilligerswerk).

3.1.2. Tussentijds resultaat 2: verwerven van kennis, instrumenten en een methodologie en specifieke ondersteuning voor de werknemers uit de sector, in het bijzonder inzake psychosociale bijstand, in de tenuitvoerlegging van de Belgische wet, van de artikelen 30 en 31 van de wet van 12 januari 2007 wat de opvangvoorwaarden betreft.

Het gaat er meer bepaald om te reageren op de wanhoop, gedragsproblemen (agressiviteit, druggebruik, ...) en geestelijke gezondheidsproblemen ten gevolge van het ballingschap (migratietraject, ontheemding, leefvoorwaarden eigen aan de opvang).

Activiteiten:

- opleiden van de maatschappelijk werkers van de opvangstructuren over de eigenheid van het publiek van de inwoners (interculturaliteit, problemen eigen aan de ballingschap, ...) en problematisch gedrag (agressiviteit, druggebruik, ...) en de gepaste reacties (meer bepaald geweldloos oplossen van de conflicten);
- organiseren van supervisies voor de maatschappelijk werkers van de opvangstructuren;
- verstrekken van specifieke opleidingen voor de interveniënten uit de geestelijke gezondheidssector;
- invoeren of ondersteunen van de invoering van socio-culturele bemiddeling, zowel in het kader van de opvang als van de integratie;

3.1.3. Tussentijds resultaat 3: ondersteuning van de invoering van voorzieningen voor de begeleiding van de asielzoekers in het nieuwe traject dat wordt ingevoerd door de Belgische wetten van 15 september 2006 en 12 januari 2007 wat betreft de opvang- en erkenningsvoorwaarden (schrappen van de ontvankelijkheidsfase, behoud van de materiële hulp tijdens de hele procedure, maar in twee fasen: collectieve en vervolgens individuele opvang, specifieke moeilijkheden van de erkenning).

Activiteiten:

- ondersteuning bieden aan versnelde opleidingen voor bewoners in de centra om hen de nodige middelen te geven om zelfstandiger te leven in individuele opvangstructuren (alfabetisering, taal cursus, sociaal leven in België, levensproject,...) en dit vooral tijdens de eerste opvangperiode, maar indien nodig ook later;
- bieden van een begeleiding voor de specifieke problemen van de overgang van een collectieve naar een individuele opvangstructuur (voorbeeld: onderwijs, gezondheid);

- voorzieningen treffen en/ of begeleiden en ondersteunen van de asielaanvragers en/of vluchtelingen op het vlak van huisvesting;
- facility tools ontwikkelen om overheidsdiensten toegankelijker te maken (meer bepaald de centra voor sociale promotie, hulpdiensten tewerkstelling, hulpdiensten huisvesting, diensten voor de gelijkstelling van diploma, gezinshereniging,...)
- inspelen op de gevolgen van het isolement ten gevolge van de verspreiding en de verwijdering van de sociale diensten (vb. telefonische helpdesk);
- inventariseren van de diensten (tewerkstelling, gezondheid, opleiding, ...) en verspreiden van sociale kaarten.

3.1.4. Tussentijds resultaat 4: steunen van de eerstelijnsdiensten of initiatieven die inspelen op de behoeften van de asielzoekers, in het kader van de collectieve verworvenheden en van de nieuwe Belgische wetten van 15 september 2006 en 12 januari 2007 betreffende de opvangvoorwaarden en de erkenningsprocedure.

Activiteiten:

- gespecialiseerde tolkdiensten leveren, zowel voor de asielzoekers als voor de vluchtelingen;
- het aanbod van de alfabetiserings- en taalcursussen, zowel voor de asielzoekers als voor de vluchtelingen;
- ondersteuning bieden aan pilootexperimenten van burgerinitiatieven met als doel de integratie van de asielzoekers en de vluchtelingen aan te moedigen (peterschap, vrijwilligerswerk, ...);
- integratie op de arbeidsmarkt, met name door de toegang tot opleiding te vergemakkelijken;
- ondersteuning aan de gespecialiseerde etnopsychologische begeleiding voor de asielzoekers met ernstige geestelijke gezondheidsproblemen, rechtstreeks of via helpdesk
- gezamenlijke antwoorden formuleren met betrekking tot de noden verbonden aan het parcours van ballingschap (onthoeding, rouwverwerking, ...) via de organisatie van praatgroepen, artistieke activiteiten, ...
- een specifieke begeleiding voor niet-begeleide minderjarigen met integratieproblemen en/of specifieke problemen (prioriteit zal voor maximum 75% door het EVF worden meegefinancierd)

3.2. Prioriteit 2: ontwikkeling van referentie-instrumenten en evaluatiemethodes om de kwaliteit van de procedures voor de behandeling van internationale beschermingsverzoeken te toetsen en te verbeteren en om administratieve structuren te versterken en zo de gevolgen van de intensievere praktische samenwerking met de andere Lidstaten op te vangen.

Gelet op de context moeten de Belgische politieke en bestuursrechtelijke overheden de kans krijgen om de onlangs ingevoerde legislatieve hervormingen en hun tenuitvoerlegging aan te passen, te verfijnen en te optimaliseren in een streven naar convergentie op Europese schaal.

3.2.1. Tussentijds resultaat 1: statistische en andere gegevens ter beschikking stellen van de overheden

Activiteiten:

- databases creëren (juridische of andere)
- kwalitatieve en kwantitatieve studies over de beleidsresultaten publiceren.

3.2.2. Tussentijds resultaat 2: analyses en aanbevelingen ter beschikking stellen van de overheden

Activiteiten:

- “acties en analyses” omtrent de (juridische en andere) uitvoering van nieuwe wetten; in dit kader instrumenten ontwikkelen die moeten leiden tot een consequentere nationale besluitvorming over de toepassing van het collectieve *acquis*, zal voor maximum 75% door het EVF worden meegefinancierd
- Evaluatiemechanismen.

Prioriteit 3: wat de hervestiging (resettlement) van vluchtelingen betreft: de invoering ondersteunen van het programma dat België zal inleiden in het kader van een resettlement beleid

De werkhypothese is waarschijnlijk voor 2009. Bij gebrek aan verduidelijkingen over de omvang, de modaliteiten, de programmering of het organisatorisch kader kan het Europees Fonds zijn specifieke inbreng in dit beleid niet nauwkeurig bepalen.

3.2.3. Tussentijds resultaat 1: ondersteuning in de verkenningsfase met het oog op de implementering en de concretisering van een hervestigingsprogramma

Activiteiten

- Vergelijkende studies uitvoeren omtrent het nationale beleid inzake selectie, opvang en integratie van vluchtelingen die werden hergevestigd met bijzondere aandacht voor de hervestiging van kwetsbare doelgroepen.
- Aanbevelingen formuleren over de legislatieve aanpassingen die nodig zijn voor de tenuitvoerlegging van een hervestigingsprogramma en over de overleg- en samenwerkingsmechanismen die ingesteld moeten worden bij de betrokken instellingen en FOD's.
- Onderzoek leveren over de "pre en post arrival"-activiteiten die de integratie van hervestigde personen kunnen bevorderen.

3.2.4. Tussentijds resultaat 2: ondersteuning van de concretisering van het hervestigingsprogramma, in het bijzonder in zijn mechanismen van selectie, ontvangst en integratie van de personen die werden hergevestigd

Activiteiten

- Creëren van het wettelijk en organisatorisch kader voor het hervestigingsprogramma in samenwerking met de internationale instanties.
- Invoeren van mechanismen voor het bepalen van de quota, de selectie en de gepaste opvangvoorwaarden.

- Ontwikkelen en uitvoeren van een integratieprogramma in partnerschap met de gemeenten en ngo's.

3.2.5. Tussentijds resultaat 3: evaluatie, kapitalisatie van de ervaringen en promotie van de uitwisseling van goede praktijken voor de selectie, ontvangst en integratie van hervestigde vluchtelingen en coördinatie van het Belgisch nationaal hervestigingsprogramma met het Europees niveau

Activiteiten

- Verwezenlijken van de evaluaties van het hervestigingsprogramma.
- De capaciteiten van het personeel dat het hervestigingsprogramma moet uitvoeren (aspecten van selectie, opvang en integratie) verbeteren via opleidingen en de uitwisseling van personeel tussen de asielinstanties en de opvangstructuren.
- Publiceren van informatie en gidsen voor het grote publiek en de interveniënten op het terrein.
- Organiseren van forums en overleg over resettlement om te beantwoorden aan het Europees resettlementbeleid.

Ter herinnering: er is vandaag geen sprake van een transferbeleid van asielzoekers of vluchtelingen van een lidstaat naar een andere lidstaat, maar dit zou wel in overweging kunnen worden genomen zodra een dergelijk beleid vorm zou krijgen.

4. COMPATIBILITEIT MET ANDERE INSTRUMENTEN

4.1. Compatibiliteit met de communautaire instrumenten

Het Europees Vluchtelingenfonds kadert in het globaal Europees beleid van het programma "Solidarity and Management of Migration Flows" waarvan de grote lijnen coherent zijn met de andere programma's uit het domein Freedom, Security and Justice: "Security and Safeguarding Liberties" en "Fundamental rights and justice". Ze hebben samen de ambitie om de politieke prioriteiten van het Haags Programma waar te maken.

Het programma "Solidarity and management of Migration Flows" heeft een totaal budget van €4020,37 M voor de periode 2007 tot 2013. Naast het EVF omvat dit programma 3 andere fondsen, namelijk het Terugkeerfonds, het Integratiefonds en het Fonds voor Buitengrenzen. De acties die voor deze vier fondsen in aanmerking komen, vullen elkaar aan.

Op deze manier is er geen dubbele subsidiëring van het publiek dat in aanmerking komt voor het Integratiefonds⁴ vermits zijn toepassingsdomein expliciet alle burgers uit derde landen

⁴ De algemene doelstelling van het Integratiefonds dat van kracht is sinds 1 januari 2007 en onder toezicht van de FOD Maatschappelijke Integratie staat, is "ondersteuning van de inspanningen van de lidstaten om onderdanen van derde landen met een andere economische, sociale, culturele, religieuze, taal- of etnische achtergrond in de gelegenheid te stellen te voldoen aan de voorwaarden voor verblijf en hun integratie in de Europese samenleving te vergemakkelijken." De acties die in aanmerking komen voor het Integratiefonds richten zich tot onderdanen van derde landen die onlangs zijn aangekomen of personen die geen burger van de Unie zijn. ("Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit.", artikel 17, lid 1, van het Verdrag).

uitsluit die een asielaanvraag hebben ingediend waarvoor nog geen eindbeslissing werd genomen of die het vluchtelingenstatuut hebben of de subsidiaire bescherming genieten.

We stellen verder vast dat de activiteiten van de EVF-programmering voor de periode 2008-2013 verenigbaar zijn met de andere bestaande collectieve instrumenten, respectief voor de opvangvoorwaarden en de procedure, de integratie van de vluchtelingen, de uitwerking van referentie-instrumenten en evaluatie-instrumenten en de resettlement.

4.1.1. De opvangvoorwaarden en de asielprocedures

Bepaalde activiteiten die onder deze prioriteit worden vermeld, kunnen in aanmerking komen voor steun van andere Europese fondsen.

De activiteiten betreffende inschakeling in de maatschappij en het arbeidscircuit en tewerkstelling komen in aanmerking voor subsidiëring door het Europees Sociaal Fonds, in functie van het gewest of de gemeenschap waarin ze worden uitgevoerd. In de federale programmering van het ESF berust de bevoegdheid voor as 1 van het Operationeel programma, *Stimuleren van sociale en professionele activeringstrajecten* bij de minister van Maatschappelijke Integratie.

Deze as cofinanciert voornamelijk twee soorten tegemoetkoming: de socio-professionele inschakelingstrajecten en de voortrajecten opgezet door de OCMW's voor de begunstigden van een leefloon of van een tewerkstellingsmaatregel of een maatschappelijke bijstandsmaatregel. Door het feit dat ze maatschappelijke bijstand (onder de vorm van materiële hulp) genieten, zouden asielzoekers in aanmerking kunnen komen voor projecten uit deze as.

Naast deze interventies kan as 1 ook steun verlenen aan innoverende experimenten, studies en onderzoek ter ondersteuning van de activeringstrajecten en de voortrajecten opgezet door de OCMW's.

Enkele activiteiten in het kader van de voortrajecten van activering van het luik "inschakeling in de maatschappij en het arbeidscircuit" kaderen bijzonder goed met de behoeften van de asielzoekers: socioprofessionele balans, opleidingsactiviteiten, stages in de beroepswereld, verwerven van professionele "levenskunst", hulp bij de redactie van cv's, ondersteuning bij het actief zoeken naar werk, voorbereiding van sollicitatiegesprekken, simultaan werken aan blokkerende sociale, tewerkstelling, enz. Nog steeds op het vlak van tewerkstelling en inschakeling in de maatschappij en het arbeidscircuit zouden bepaalde mainstreamingactiviteiten van de gelijke kansen van andere operationele programma's⁵ van het ESF voor België, van toepassing kunnen zijn op de asielzoekers. Het doel van deze as is in het algemeen het verbeteren van de toegang tot de arbeidsmarkt of op zijn minst, het verminderen van de kloof naar tewerkstelling van specifieke personen of doelgroepen.

Vermits België de asielzoekers vanaf de 4de maand van hun procedure wil tewerkstellen, zal er aandachtig moeten worden toegekeken op de goede complementariteit van beide fondsen op dit vlak. Om de synergie tussen de twee fondsen te ontwikkelen, zal de EVF-

---

⁵ "Compétitivité Régionale et emploi" Troika Wallonie-Bruxelles (COCOF).

cel in de toekomst de lijst van de geselecteerde projecten naar het Europees Sociaal Fonds sturen.

Verder melden we dat het programma EQUAL opvangprojecten van asielzoekers (alfabetisering, opleidingen, vertaaldienst) heeft gesubsidieerd in het kader van het Europees Sociaal Fonds. As 5 van de programmering EQUAL beoogde immers een meer kwalitatieve opvang en de invoering van opleidingen voor asielzoekers om de toegang tot arbeidsvoorzieningen te vergemakkelijken. Het programma EQUAL loopt af in 2008. Zijn methodologische resultaten worden in de programmering van het ESF 2007-2013 opgenomen, wat betekent dat bepaalde types acties in een of andere ESF-programmering terecht kunnen komen.

4.1.2. Integratie van vluchtelingen en personen met een subsidiaire bescherming

Het Europees Sociaal Fonds zal sommige maatregelen ter attentie van de vluchtelingen invoeren en toevoegen aan het tussentijdse resultaat 3.2.1.: Voorbereiding van de integratie in de Belgische maatschappij en verwerven van de voorkennis voor een volledige zelfredzaamheid. Er zal dus overleg moeten worden gepleegd met het ESF.

De programmering van het EVF 2008-2013 heeft besloten om zich niet specifiek tot de slachtoffers van martelingen en genitale verminking te richten. Deze aspecten worden immers door andere Europese programma's in aanmerking genomen.

Het programma DAPHNE III dekt de periode 2008-2013 en richt zich tot kinderen, jongeren (jongeren van 12 tot 25 jaar) en vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld⁶ of het dreigen te worden/die in gevaar zijn. Het programma DAPHNE III richt zich meer bepaald tot gezinnen, professoren, maatschappelijk werkers en medische staffs; het staat open voor private of openbare instellingen en organisaties die zich bezighouden met de preventie en de bestrijding van gewelddaden tegen kinderen, jongeren en vrouwen of die hen tegen dergelijk geweld willen beschermen, die hen bijstand bieden of gerichte acties implementeren om het afwijzen van geweld te promoten of een verandering van houding tegenover de kwetsbare groepen en slachtoffers van geweld te stimuleren.

Een ander financieel instrument dat hetzelfde publiek kan bereiken als het EVF, is Verordening (EG) nr. 1889/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 tot instelling van een financieringsinstrument voor de bevordering van democratie en mensenrechten in de wereld. Dit instrument wil onder andere bijstand verlenen voor de rehabilitatie van de slachtoffers van martelingen.

Om de complementariteit van deze verschillende financieringsmogelijkheden optimaal te beheren, zal de EVF-cel inlichtingen inwinnen over de verschillende projectoproepen in dit domein.

4.1.3. De uitwerking van referentie- en evaluatie-instrumenten

Op het Europees niveau werd Odysseus, het academische netwerk voor juridische studies inzake immigratie en asiel in Europa, in 1998 opgericht met de financiële steun van het programma van de Europese Commissie.

---

⁶ De Belgische rechtspraak erkent genitale verminking en geweld als onmenselijke en vernederende behandelingen die het recht op de erkenning als vluchteling openen.

Naast dit netwerk moeten de acties van opvolging en evaluatie van het Belgische beleid inzake asiel worden gecoördineerd met de projecten van de FOD Buitenlandse zaken. Met zijn departement Asiel en immigratie beoogt deze “het ontwikkelen, overzien en bepalen van richtsnoeren inzake het beheer, de bevordering, de ontwikkeling en de coördinatie van het Belgisch buitenlands beleid inzake asiel, immigratie, strijd tegen mensenhandel en tegen mensensmokkel.”⁷

4.1.4. Ondersteunen van de invoering van het programma dat België in het kader van zijn resettlementbeleid zal opstarten

Er bestaat vandaag geen structurele financiering voor dit programma.

4.2. Compatibiliteit met nationale instrumenten

4.2.1. De opvangvoorwaarden en de asielprocedures

a) op het federaal niveau

Fedasil beheert de federale instrumenten inzake opvang. We onderscheiden twee types budgetlijnen en overeenkomsten:

- de overeenkomsten betreffende de opvang zelf (ongeacht of het gaat om centra die worden beheerd door organisaties zoals het Rode Kruis of om lokale opvanginitiatieven beheerd door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn); mits voorafgaande toelating van Fedasil mogen deze organisaties de middelen die in het kader van deze overeenkomsten tot hun beschikking worden gesteld, soms gebruiken om EVF-projecten te realiseren;
- de overeenkomsten betreffende specifieke behoeften (opleiding, geestelijke gezondheid, ...): deze kunnen door hun aard worden gebruikt voor de cofinanciering van EVF-projecten; er wordt overlegd tussen de dienst die deze overeenkomsten beheert en de EVF-cel.

b) op het niveau van de Gemeenschappen en de Gewesten

Er bestaan geen specifieke instrumenten voor de opvang van de asielzoekers. Een waaiër instrumenten die voor alle migranten bestemd zijn of een reeks behoeften dekken (brugklassen, ...) richten zich in bepaalde gevallen ook tot de asielzoekers. We zetten deze instrumenten verder op een rijtje.

4.2.2. De integratie van de vluchtelingen en personen met een subsidiaire bescherming

De Gemeenschappen en Gewesten zijn bevoegd⁸ voor het gros van het integratiebeleid.

Het specifieke integratiebeleid voor migranten, hun begeleiding, het aanleren van een landstaal, onderwijs, opleiding en toegang tot de arbeidsmarkt ressorteren hoofdzakelijk

---

⁷ Zie site van de FOD Buitenlandse zaken, Buitenlandse handel en Ontwikkelingssamenwerking: <http://www.diplomatie.be/nl/policy/policynotedetail.asp?TEXTID=13701>

⁸ De Duitstalige Gemeenschap is hier geen partij, in een streven naar vereenvoudiging van het beheersysteem. Maar, omwille van zijn bevoegdheden inzake opvang en integratie is een prioriteit van dit programma (C4) voor hem bestemd.

onder de gefedereerde entiteiten. De organisatie van deze verschillende aspecten verloopt niet symmetrisch in het Noorden en het Zuiden van het land.

Voor de bevoegde overheden (federale overheid en Gewesten) zijn de toegang tot de arbeidsmarkt, de kwesties betreffende opleiding en de erkenning van de competenties, alsook de maatregelen ter bestrijding van discriminatie en de promotie van diversiteit allemaal prioriteiten. Ze worden in dit document enkel uitgebreid weergegeven indien het domein onder het Europees Sociaal Fonds ressorteert.

a) op het federale niveau

Het federaal niveau is verantwoordelijk voor het immigratiebeleid. Het is bevoegd voor de toegang tot het grondgebied en het verblijf van vreemdelingen, de regels betreffende de toekenning van een arbeidsvergunning en het asielbeleid. De voorwaarden inzake staatsburgerschap worden eveneens op dit niveau bepaald.

Enkele federale beleidslijnen en programma's oriënteren en versterken de openbare actie inzake integratie van immigranten:

- de subsidiëring van integratieprojecten door het Impulsfonds voor het Migrantenbeleid (jaarlijks bedrag: € 7.524.000, waarvan een belangrijk deel, € 5.678.000€, door de Gemeenschappen en de Gewesten wordt verdeeld onder de plaatselijke overheden en de verenigingssector voor integratie);
- de ondersteuning van de lokale initiatieven van de gemeenten, in het kader van het federale grootstedenbeleid (15 stadscontracten voor een globaal bedrag van 42,8 miljoen per jaar⁹);
- de actie van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding, in het kader van de promotie van het samenleven en de toepassing van de wetten die uit de anti-discriminatie-richtlijnen voortvloeien (het budget van het Centrum ten laste van de federale overheid, bedroeg €4.350.000 in 2007);
- de financiering van het leefloon voor de minstbedeelden, toegekend door de (plaatselijke) openbare centra voor maatschappelijk welzijn, mits vervullen van een programma inzake inschakeling in de maatschappij en het arbeidscircuit.

b) de Vlaamse Gemeenschap

De Vlaamse Gemeenschap heeft een inburgeringsbeleid voor nieuwkomers. De belangrijkste wetgeving in dit domein omvat:

- het decreet van 28 februari 2003 betreffende het Vlaamse inburgeringsbeleid, gewijzigd bij decreet van 14 juli 2006.
- Besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2006 betreffende de uitvoering van het Vlaamse inburgeringsbeleid.

Het Vlaamse inburgeringsbeleid wordt geconcretiseerd in een inburgeringstraject dat aan de inburgeraar aangeboden wordt. Het inburgeringstraject bestaat uit een primair en een secundair gedeelte.

---

⁹ Jaarlijks gemiddelde van de interventies ten voordele van acties die in grote mate betrekking hebben op, maar niet specifiek zijn voor, het doelpubliek "nieuwkomers".

Het primaire inburgeringstraject laat de inburgeraars toe te komen tot een grotere zelfredzaamheid. Onder zelfredzaamheid wordt verstaan dat deze personen in staat zijn actief hun levensloopbaan uit te bouwen en hiertoe voldoende de Nederlandse taal beheersen.

Het secundaire inburgeringstraject beoogt een volwaardige participatie van de inburgeraars aan de samenleving. De inburgeraar heeft na voltooiing van het primaire inburgeringstraject recht op deelname aan een secundair inburgeringstraject.

Het inburgeringsbeleid is bestemd voor vreemdelingen die legaal op het grondgebied verblijven en in aanmerking zouden komen voor een verblijfstitel of een definitieve verblijfstitel in Vlaanderen (vb. echtgenoten, erkende vluchtelingen, ...) en voor bepaalde groepen genaturaliseerde Belgen. Elk anderstalige kan een cursus Nederlands volgen.

Naast meerderjarige personen behoren ook de anderstalige minderjarige nieuwkomers tot de doelgroep van het inburgeringsbeleid. Het is diezelfde doelgroep van kinderen en jongeren die in aanmerking komt voor opvangonderwijs. Opvangonderwijs is een onderwijs dat zich toespitst op het aanleren van Nederlands aan anderstalige minderjarigen.

De inburgeraar met een inburgeringsplicht moet aan twee plichten voldoen: hij moet zich tijdig aanbieden bij het onthaalbureau en moet regelmatig deelnemen aan de lessen die in het kader van het primaire inburgeringstraject worden gegeven.

De niet naleving van de inburgeringsplicht door de meerderjarige inburgeraar kan aanleiding geven tot een boete.

De inburgeringsplicht is evenmin van toepassing op inburgeraars die in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wonen.

Het gaat om een eerste opvang en een "eerstelijnsopvang", gebaseerd op het principe van het eenheidsloket. De inburgering wordt georganiseerd door een samenwerkingsstructuur van gemeenten die de migranten inlicht, door de aanbieders van de Nederlandse taallessen die Nederlandse lessen geven, door de 'Huizen van het Nederlands', door onthaalbureaus die de migranten begeleiden en cursussen maatschappelijke oriëntatie organiseren en door de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) die de integratie van de migranten op de arbeidsmarkt vergemakkelijkt.

Het primaire inburgeringstraject wordt gecoördineerd door het onthaalbureau en bestaat uit een vormingsprogramma ondersteund door een individuele begeleiding van de inburgeraar. Het vormingsprogramma wordt samengesteld uit lessen Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie. Het inhoudelijke aspect van dit vormingsprogramma wordt vastgelegd in een inburgeringscontract tussen de inburgeraar en het onthaalbureau.

De lessen Nederlands als tweede taal (NT2) worden aangeboden door centra voor basiseducatie, centra voor volwassenenonderwijs en universitaire talentcentra. De doorverwijzing naar het meest aangepaste lessenpakket gebeurt door het "Huis van het Nederlands".

Tijdens de cursus maatschappelijke oriëntatie maken de inburgeraars kennis met de Vlaamse samenleving. Dit lessenpakket behandelt thema's als de Belgische staatsstructuur, onderwijs, mobiliteit, gezondheid, enzovoort. Daarnaast is er ook ruime aandacht voor waarden en normen. Maatschappelijke oriëntatie wordt aangeboden door het onthaalbureau.

Loopbaanoriëntatie is een begeleiding naar verder studeren, werken, deelname aan het socio-culturele aanbod, vrijwilligerswerk en andere vrijetijdsbesteding. Daarbij wordt vertrokken vanuit de ervaring en kwalificaties (zoals diploma's) die de inburgeraar vanuit zijn of haar thuisland meebrengt. Begeleiding bij het zoeken naar werk gebeurt door de VDAB. De overige begeleiding wordt verzorgd door het onthaalbureau.

Voor de individuele begeleiding van de inburgeraar, of trajectbegeleiding, zorgt het onthaalbureau. De trajectbegeleider begeleidt de inburgeraar vanaf de aanmelding op het onthaalbureau tot het behalen van het attest van inburgering. Inburgeraars die regelmatig het vormingsprogramma hebben gevolgd, ontvangen een attest van inburgering. Dit betekent dat de inburgeraar ten minste 80% van de cursus van elk onderdeel van het vormingsprogramma volgt.

De trajectbegeleider zorgt voor een aangepast vormingsprogramma, hij of zij volgt de aanwezigheid van de cursist op en zorgt voor de doorverwijzing naar het Huis van het Nederlands en, als dat nodig is, naar de VDAB. Als de inburgeraar specifieke vragen heeft of specifieke begeleiding nodig heeft, zal de trajectbegeleider hem of haar in contact brengen met de juiste voorzieningen of organisaties. Bij die begeleiding op maat hoort ook de ondersteuning voor het verkrijgen van een diplomagelijkschakeling.

Na het primaire inburgeringstraject kunnen de inburgeraars instappen in het secundaire inburgeringstraject. Dat wordt door de reguliere voorzieningen aangeboden. Zo kan de inburgeraar een beroepsopleiding of een opleiding tot zelfstandig ondernemerschap volgen. Daarnaast kan hij ook verder Nederlands studeren, zich in het hoger onderwijs inschrijven of kiezen voor vrijwilligerswerk.

C) Het Franstalige luik

De integratie van migranten wordt door de Franstalige overheden over het algemeen aangepakt vanuit het standpunt van de inschakeling in de maatschappij en het arbeidscircuit enerzijds en van de bestrijding van discriminatie anderzijds. Het is daarom bijzonder moeilijk om de acties te identificeren die de integratievoorwaarden van migranten (met inbegrip van de vluchtelingen) willen verbeteren.

De instrumenten van het beleid tegen uitsluiting, voor maatschappelijke cohesie en heropleving van probleemwijken richten zich niet specifiek tot personen van buitenlandse herkomst, hoewel de sociale groepen en gebieden waarop ze betrekking hebben, heel veel immigranten tellen.

De **Franse Gemeenschap** heeft de bevoegdheden inzake integratie grotendeels aan de Franse Gemeenschapscommissie (Brussel) en het Waalse Gewest gedelegeerd.

Ze ontwikkelt een gelijkkansenbeleid, meer bepaald via:

- een beleid van positieve discriminatie voor scholen die een achtergesteld publiek onthalen, waaronder een groot aantal migrantenkinderen.
- de vestiging van brugklassen voor nieuwe leerlingen: organisatie van 45 tot 50 klassen in het lager of secundair onderwijs met een specifiek programma voor jonge nieuwkomers. De financiering van dit beleid kost €3M per jaar.
- de organisatie of de subsidiëring van lessen Frans als tweede taal, meer bepaald via onderwijs voor sociale promotie.

- de ondersteuning van de verenigingsactie van de immigranten, inzake permanent leren, promotie van het burgerschap en onderwijssteun.

De **Franse Gemeenschapscommissie** heeft een strategie uitgewerkt die maatschappelijke cohesie nastreeft, gelezen als “alle processen die ertoe bijdragen dat alle individuen en groepen van individuen gelijke kansen en voorwaarden krijgen, alsook een daadwerkelijke toegang tot de fundamentele rechten en het economisch, sociaal en cultureel welzijn om allen actief deel te laten nemen aan de maatschappij en in die maatschappij erkend te worden.” Ze financiert acties in dit kader, samen met de verenigingswereld en bepaalt de termen van een contract met de meeste kwetsbare gemeenten van het Brusselse Gewest en dit, in volgende actiedomeinen:

- steun en studiebegeleiding;
- alfabetisering, bestrijding van de digitale kloof, toegang tot communicatietechnologie;
- opvang van de nieuwkomers, met bijzondere aandacht voor het aanleren van het Frans;
- vergrijzing van de bevolking;
- genderproblematiek en gelijkheid man-vrouw.

De integratie van de migranten en hun afstammelingen wordt in Brussel nagestreefd in het beleid voor de herwaardering van de wijken en het huisvestingsbeleid, alsook het gewestelijk beleid inzake tewerkstelling en inschakeling in het arbeidscircuit.

Het integratiebeleid van het **Waalse Gewest** steunt op het decreet betreffende de integratie van vreemdelingen of van personen van buitenlandse herkomst dat “de inspanningen inzake integratie van de overheden en de verenigingen moet vervolgen en verzekeren, rekening houdend met de diversiteit van vreemdelingen of van personen van buitenlandse herkomst en de specifieke problemen van elkeen.”

Het decreet van 1996 erkent en subsidieert de gewestelijke centra voor de integratie van vreemdelingen (7 in totaal). Ze moeten het integratiebeleid uitwerken samen met de plaatselijke besturen en de verenigingen. Ze moeten de participatie van vreemdelingen of personen van buitenlandse herkomst aan het culturele, sociale en economische leven promoten, alsook interculturele uitwisselingen en eerbied voor de verschillen. Ze hebben tot doel te zorgen voor de ontwikkeling van integratieactiviteiten op sociaal en sociaal-economisch vlak, alsook inzake huisvesting en gezondheid; voor de inzameling en de verwerking van statistische gegevens; voor de begeleiding van migranten in hun pogingen tot integratie door ze door te sturen naar andere structuren zoals verenigingen of vormingscentra.

Het terugkerende budget voor dit beleid bedraagt €3,5M per jaar. De Waalse regering vult het aan met 42 gesubsidieerde arbeidsplaatsen voor de integratiecentra en hun federatie en 45 tewerkstellingspremies (‘Points APE’ of ‘aides à l’emploi’), verdeeld onder de gemeenten en de verenigingen.

5. KADER VOOR DE IMPLEMENTATIE VAN DE STRATEGIE

5.1. Publicatie van het programma

Het programma EVF III zal verspreid worden binnen Fedasil en bij de partners van de opvang. Het zal ook beschikbaar zijn op de website van Fedasil (wat nog niet het geval is voor EVF II).

5.2. Implementatie van het partnerschappincipe

De raadpleging (zie inleiding) was de eerste stap in de versterking van het partnerschappincipe dat al bij vorige EVF's werd gehanteerd.

De jaarprogramma's en de projectoproepen zullen voor advies worden voorgelegd aan de leden van het Selectiecomité (afgevaardigden van de ministers van Maatschappelijke integratie, Binnenlandse Zaken, Justitie en van de Gemeenschappen en van de Gewesten).

De oprichting van de EVF-cel bij Fedasil begin 2007 was een factor die het partnerschap met de projectpromotoren vergemakkelijkt omdat ze nu over een unieke gesprekspartner beschikken. Naast een beter beheer van het programma wil de Cel de resultaten van de projecten ook beter gebruiken en valoriseren door hun potentieel en hun tastbare resultaten (verslagen, enz.) op grotere schaal te verspreiden.

Het feit dat de Directie netwerkbeheer en –controle van Fedasil de verantwoordelijke autoriteit is, plaatst het EVF in het hart van het opvangnetwerk van de asielzoekers. Ook de maandelijkse vergaderingen die Fedasil met de partners van de opvang organiseert, zijn ideale overlegmomenten.

6. FINANCIERINGSPLAN TER INFORMATIE

6.1 Bijdrage van de gemeenschap

6.1.1. Tabel

Meerjarenprogramma – Ontwerp financieel plan													
Tabel 1: Bijdrage van de Gemeenschappen													
Lidstaat: België													
Fonds: EVF III													
	2008		2009		2010		2011		2012		2013		TOTAAL
Sommen projecten		3.045.943		2.873.460		2.873.460		3.443.280		3.443.280		4.252.560	19.931.983
Prioriteit 1 "De opvangvoorwaarden en de asielprocedures"	86%	2.619.511	86%	2.471.176	84%	2.413.706	80%	2.754.624	80%	2.754.624	80%	3.402.048	
Prioriteit 2 "Versterking van de capaciteit van België om zijn beleid uit te werken, te vervolgen en te evalueren"	10%	304.594	10%	287.346	10%	287.346	10%	344.328	10%	344.328	10%	425.256	
Prioriteit 3 "Hervestiging (resettlement) van vluchtelingen"	4%	121.838	4%	114.938	6%	172.408	10%	344.328	10%	344.328	10%	425.256	
Technische bijstand		261.523		248.540		248.540		174.720		174.720		208.440	1.316.483
Totale sommen		3.307.466		3.122.000		3.122.000		3.618.000		3.618.000		4.461.001	21.248.467

6.1.2. Commentaar bij de cijfers/trends

De cijfers van de jaarlijkse budgetten die hier worden gebruikt, werden meegedeeld door de Commissie.

Commentaar: het verlaagde budget van de TA in 2011 zou tot ernstige problemen voor het beheer van het programma kunnen leiden.

6.2 Algemeen financieringsplan

6.2.1. Tabel

(in euro – huidige prijzen)

	2008	2009	2010	2011	2012	2013	TOTAAL
Bijdrage gemeenschap	3.307.466	3.122.000	3.122.000	3.618.000	3.618.000	4.461.000	21.248.466
Publieke cofinanciering	2.375.836	2.241.299	2.314.354	2.685.758	2.685.758	3.316.997	15.620.002
Private cofinanciering	263.982	249.033	257.150	298.418	298.418	368.555	1.735.556
TOTAAL	5.947.283	5.612.332	5.693.504	6.602.176	6.602.176	8.146.552	38.604.023
% Bijdrage gemeenschap	55,61%	55,63%	54,83%	54,80%	54,80%	54,76%	55,04%

6.2.2. Commentaar bij de cijfers/trends

Bij de eerste vaststelling van de budgetten voor de projecten (globale budgetten min TA) werd op basis van de ervaringen uit het verleden aangenomen dat de projecten het maximale percentage van de beschikbare EVF-financiering zouden gebruiken. Dit wordt meer bepaald verklaard door de aard zelf van het EVF, dat enkel projecten subsidieert en geen structurele aspecten, terwijl de beschikbare budgetlijnen van de Belgische overheden in het algemeen structurele behoeften en geen projecten dekken. Er is dus steeds een probleem voor de cofinanciering.

De projecten onder artikel 17 (financiering EVF van 75%) werden trouwens gescheiden van de andere (financiering 50%). Er werd besloten dat gemiddeld 1/7 van de budgetten aan dergelijke projecten zou worden besteed (bij gelijke budgetten dus ongeveer 4 projecten op 28). Men zou kunnen verwachten dat veel meer projecten bijvoorbeeld op de kwetsbare populaties zouden zijn toegespitst, maar de prioriteit heeft betrekking op projecten die zich enkel tot hen richten. De programmering heeft ook een aanzuigeffect willen vermijden, waarbij er enkel nog projecten voor dit kwetsbare publiek zouden zijn, wat evenmin wenselijk is.

Bij een cofinanciering van 75%, vertegenwoordigen 14% van de gesteunde budgetten ongeveer 20% van het totale EVF-budget.

Op basis van het eindverslag EVF 2005 (7%) en van de EVF-budgetten 2006 (12%) werd het aandeel van de privé-financieringen op 10% geraamd.

[handtekening van de verantwoordelijke]